Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 224 923 van 13 augustus 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat G. KLAPWIJK**
Berckmansstraat 83
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 7 augustus 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 augustus 2019.

Gelet op de artikelen 39/77/1 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 augustus 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 augustus 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. MAERTENS, loco advocaat G. KLAPWIJK, en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

*"**A. Feitenrelaas***

U verklaart de Ethiopische nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 22 april 1994 te Addis Abeba.

*Op 13 mei 2019 diende u een **eerste** verzoek om internationale bescherming in te België (vanuit het gesloten centrum 127bis te Steenokkerzeel) nadat u aangehouden werd in Brussel en overgebracht werd naar het transitcentrum 127bis te Steenokkerzeel op 17 april 2019. U was reeds sinds 1 oktober 2018 in België waar u enkele pogingen had ondernomen om naar het Verenigd Koninkrijk te gaan. In*

het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming beweerde u dat uw vader tot de Debub etnie behoorde en uw moeder tot de Oromo etnie. U verklaarde verder in Bule Hora te hebben gewoond gelegen in de Oromia regio. Verder verklaarde u dat uw ouders in Bule Hora tijdens een protestactie van Oromo jongeren (tegen de aanwezigheid van Debub) ernstig gewond raakten en dat de winkel van uw moeder vernield werd. Uw ouders werden nog naar Addis Abeba overgebracht maar zouden kort nadien overleden zijn. U gaf in het kader van uw eerste verzoek aan uw land van herkomst te hebben verlaten omwille van etnische spanningen in uw beweerde regio van herkomst. Op 27 juni 2019 nam het CGVS echter volgende beslissing: weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Vooreerst stelde het CGVS vast dat u verscheidene pogingen had ondernomen om het CGVS te misleiden, zowel wat uw identiteit betreft, als wat de aangehaalde vervolgingsfeiten betreft. Zo had u onder meer beweerd dat u de Eritrese nationaliteit bezat, alsook dat uw ouders lid waren van het Oromo Liberation Front (OLF) – beweringen die u nadien telkens wijzigde. U gaf nadien aan wel degelijk de Ethiopische nationaliteit te hebben – op basis van uw voorgelegde Ethiopische paspoort – maar geboren te zijn in Bule Hora (en niet in Addis Abeba zoals op uw Ethiopisch paspoort vermeld). Het CGVS toonde verder aan dat u legaal via een visum naar Nederland was gereisd via een uitnodiging van een Nederlandse reisorganisatie waarmee u samenwerkte in de Ethiopische hoofdstad. Tot slot werden uw problemen – of de problemen van uw ouders in Bule Hora – omwille van beweerde etnische spanningen volledig ondermijnd. Voorgaande vaststellingen leidden tot de weigeringsbeslissing van het CGVS naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming. U tekende geen beroep aan tegen de genomen beslissing van het CGVS.

*Op 26 juli 2019 diende u een **tweede** verzoek om internationale bescherming in vanuit het gesloten Transitcentrum 127 bis te Steenokkerzeel. In het kader van uw tweede verzoek geeft u aan gelogen te hebben tijdens de procedure van uw eerste verzoek. U verklaart in het kader van uw tweede verzoek de waarheid te willen vertellen. U verklaart dat u tot de etnische groep Oromo behoort, dat u geboren bent in Addis Abeba, dat uw vader omgekomen is in 1988 (Ethiopische kalender) door een bom, dat uw moeder overleden is in 2001 (Ethiopische kalender) nadat ze vergiftigd zou zijn door uw stiefvader en dat u zich in uw buurt niet veilig voelde omwille van etnische spanningen. U geeft verder aan dat u uw stiefvader vreest – die een machtig man is en banden heeft met de overheid – en dat hij u wilde elimineren omdat u tegen de overname van de eigendommen van uw ouders was door uw stiefvader. U geeft aan dat uw vader en de overheid samenwerkten om u uit te schakelen. U legt geen nieuwe documenten neer ter staving van uw tweede verzoek om internationale bescherming (en verwijst slechts naar documenten die zich bij uw broer in Ethiopië zouden bevinden).*

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek tot internationale bescherming bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het asielverzoek niet-ontvankelijk.

*In dit verband dient vooreerst te worden opgemerkt dat uw **eerste verzoek** door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Het CGVS kwam namelijk tot de vaststelling dat u de asieldiensten verschillende keren had proberen te misleiden zowel wat uw identiteit, uw reisweg, als de door u aangehaalde vervolgingsfeiten betreft. Zo haalde u in eerste instantie de Eritrese nationaliteit te hebben,*

gaf u een andere naam op en verklaarde in Asmara te zijn geboren. Nadien herzag u uw verklaringen, hield u wel vol de Eritrese nationaliteit te bezitten, maar als Eritrees staatsburger in Shambu in Ethiopië te hebben gewoond waar u had deelgenomen aan een betoging. U gaf ook aan dat uw ouders tot het OLF behoorden. Nadien wijzigde u nogmaals uw verklaringen – nadat tijdens het persoonlijk onderhoud voor het CGVS een kopie van uw Ethiopisch paspoort werd voorgelegd – en stelde u dat u de Ethiopische nationaliteit had, wijzigde u uw naam naar de naam zoals vermeld op uw paspoort, net als uw geboortedatum, maar gaf u anderzijds aan geboren te zijn in Bule Hora (terwijl op uw paspoort Addis Abeba als geboorteplaats vermeld stond). U hield ook vol illegaal naar Europa te zijn gereisd, terwijl het CGVS aantoonde dat u legaal met een Nederlands visum naar Nederland was gereisd op uitnodiging van een Nederlands reisbureau met wie u samengewerkt had in Addis Abeba. De door u aangehaalde – nogmaals nieuwe – vervolgingsfeiten (met name etnische spanningen in Burle Hora waar uw ouders het slachtoffer zouden zijn van geworden) werden tot slot ook als in het geheel ongeloofwaardig beschouwd. Door uw in het geheel ongeloofwaardige en wisselende verklaringen over uw identiteit, reisweg en asielrelaas kon het CGVS enkel een weigeringsbeslissing nemen in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming. U diende geen verder beroep in tegen deze beslissing, zodoende staat de beoordeling van uw eerste verzoek vast. Behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Het Commissariaat-generaal kan zich ertoe beperken om in uw geval enkel en alleen de door u aangebrachte nieuwe feiten en elementen te onderzoeken, weliswaar in het licht van alle in het dossier aanwezige elementen.

In casu komt het Commissariaat-Generaal tot de slotsom dat u geen dergelijke elementen naar voren brengt. *In onderhavig verzoek brengt u weliswaar een volledig nieuw asielrelaas, met name dat u uw land van herkomst zou zijn ontvlucht uit vrees voor uw stiefvader die u zou willen uitschakelen omwille van een ruzie in verband met de eigendommen van uw overleden ouders, dit volstaat echter niet om uw verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te verklaren. Vooreerst wordt de vaststelling dat de laattijdigheid van uw verzoek om bescherming uw vrees relativeert hiermee nog versterkt. Niet alleen laat u geruime tijd na deze bescherming in te roepen, eens u deze heeft ingeroepen brengt u daarenboven niet onmiddellijk de ware reden voor uw verzoek om bescherming naar voren. U bent reeds in België aanwezig sinds 1 oktober 2018, diende uiteindelijk een eerste verzoek om internationale bescherming in op 13 mei 2019 en kreeg na uw eerste verzoek meerdere kansen om uw redenen uiteen te zetten waarom u uw land van herkomst zou hebben verlaten. Niet alleen de laattijdigheid van uw eerste verzoek, en uw verklaring dat u uiteindelijk de waarheid wil vertellen, zijn frappant te noemen, uw wisselende verklaringen over uzelf, uw reisweg en uw beweerde persoonlijke problemen zijn dit des te meer. Zoals hierboven geschetst misleidde u de Belgische asieldiensten niet enkel wat betreft uw identiteit en nationaliteit, u gaf verder niet minder dan drie verschillende versies van beweerde vervolgingsfeiten die u in uw land van herkomst zou hebben beleefd (tijdens de procedure van uw eerste verzoek om internationale bescherming). Uw verklaring in het kader van uw tweede verzoek – dat u dit keer de waarheid wil vertellen aangaande uw identiteit en vervolgingsfeiten – komt dan ook niet erg overtuigend over. U verandert bovendien opnieuw uw verklaring aangaande uw identiteit en verklaart in Addis Abeba te zijn geboren (wat u in het kader van uw eerste verzoek ten stelligste bleef ontkennen ondanks confrontatie met uw Ethiopische paspoort). Verder haalt u problemen met uw stiefvader (die banden zou hebben met de overheid) aan als aanleiding van uw beweerde vlucht uit Ethiopië – hoewel u legaal met een paspoort en visum vanuit Ethiopië naar Nederland reisde. Als uitleg waarom u dit relaas niet eerder verteld heeft aan de bevoegde asielinstanties, verklaart u onder meer dat dit kwam door plaatsgebrek en dat u niet alles kon schrijven en noteren (zie schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag, p.1). Dit laatste kan bezwaarlijk een ernstige reden genoemd worden voor uw nalatigheid aangezien u meerdere keren bent gehoord door de asielinstantie in het kader van uw eerste aanvraag. U heeft met andere woorden voldoende kansen en gelegenheden gekregen om de ware toedracht van uw vertrek uit Ethiopië toe te lichten. Tijdens deze vorige gelegenheden werden u bovendien heel wat vragen gesteld over uw familie dat niet ingezien kan worden waarom u tijdens deze gelegenheden niet de waarheid zou hebben verteld over uw dichte familie (en dus ook over uw stiefvader). Van een verzoeker om internationale bescherming mag namelijk worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Deze verzoeker dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. De verzoeker draagt daarbij zelf de verantwoordelijkheid voor het volledig en gedetailleerd communiceren van alle feitelijke gegevens die relevant zijn ter ondersteuning van zijn asielrelaas.*

Dat u nagelaten zou hebben gedurende uw volledige eerste asielprocedure de 'waarheid' aan te halen terwijl u hier meerdere keren de mogelijkheid heeft toe gehad, belet echter niet dat uw aanvraag verder wordt onderzocht. ***Echter, een dergelijke nalatigheid wordt wel degelijk in rekening gebracht bij de globale beoordeling van uw geloofwaardigheid. Dit brengt dan ook bijkomende eisen met zich mee betreffende het afwegen van de geloofwaardigheid van het geheel van de door u aangereikte elementen. Indien uw stiefvader de daadwerkelijke aanleiding van uw vlucht uit Ethiopië zou zijn geweest, mag verwacht worden dat u hiervoor overtuigende documenten en verklaringen weet aan te brengen. U blijft hierbij echter eveneens in gebreke.*** *U legt geen enkel bewijs neer dat uw stiefvader enige problemen zou hebben veroorzaakt naar aanleiding van de erfenis van uw ouders. In uw verklaring in het kader van uw tweede verzoek geeft u aan over acht nieuwe documenten te beschikken, maar weliswaar in Ethiopië bij uw broer: een overlijdensakte van uw vader, een overlijdensakte opgesteld door het ziekenhuis, een bevestiging van uw adres in Ethiopië, een onderwijscertificaat, een bewijs van het huwelijk van uw moeder en uw stiefvader, een beslissing van de rechtbank inzake de erfenis van uw ouders, een handelsvergunning, en een identiteitskaart.* ***Niet alleen dient opgemerkt te worden dat u deze documenten niet weet neer te leggen (aangezien deze bij uw broer in Ethiopië zouden zijn), ook en vooral dient bemerkt te worden dat deze documenten algemene documenten betreffen die niets zeggen over eventuele problemen met of door uw stiefvader.*** *U slaagt er bijgevolg zoals gezegd niet in het minst in uw beweerde 'nieuwe' vervolgingsfeiten in uw land van herkomst te staven. In combinatie met de pertinente vaststellingen in het kader van uw eerste verzoek (met name uw verschillende en uiteenlopende verklaringen en versies over uw identiteit en beweerde problemen in uw land van herkomst) dient dan ook vastgesteld te worden dat u* ***geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.***

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terugdrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een <u>enig middel</u>, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), voert verzoeker aan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten onrechte stelt dat hij geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor internationale bescherming in aanmerking komt.
Hij stelt dat hij ter ondersteuning van huidig volgend verzoek om internationale bescherming nieuwe verklaringen heeft afgelegd, die thans wel als geloofwaardig en ernstig voorkomen, doch die het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet heeft willen onderzoeken. Hij legde nieuwe feiten en documenten voor en maakte ook melding van stukken die hij stelde nog te zullen neerleggen ter ondersteuning van zijn verzoek. Verzoeker meent dat hij de op hem rustende

samenwerkingsplicht dan ook is nagekomen maar dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet heeft voldaan aan haar plicht om de gegrondheid van zijn verzoek om internationale bescherming op afdoende wijze te beoordelen.

2.2. Als bijlage aan het verzoekschrift wordt een bundel mailverkeer van en naar verzoekers raadsman gevoegd.

2.2.3. Verzoeker brengt verder nog via fax van 12 augustus 2019 volgende documenten bij: een Franstalige versie van zijn asielrelaas en een attest van psychologe V.L..

Beoordeling

2.3. De bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid geeft om een volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren indien door de verzoeker om internationale bescherming geen nieuwe elementen worden voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. De aangevoerde schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet mist dan ook juridische grondslag.

2.4. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing houdende niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.5. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.
De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.
De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.
Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.
De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de

materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staaft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:
" a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;
b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."

2.6. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

"Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk."

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 dat thans *mutatis mutandis* werd ondergebracht in het nieuwe artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een

eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St*. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de *ratio legis* die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

2.7. Verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming werd op 27 juni 2019 door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geweigerd omdat (1) hij verscheidene pogingen had ondernomen om het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te misleiden, zowel wat betreft zijn identiteit als de aangehaalde vervolgingsfeiten, (2) geen geloof kan gehecht worden aan zijn bewering via een smokkelaar zijn reis naar Europa te hebben geregeld en aldus illegaal te hebben gereisd daar uit zijn visumdossier blijkt dat hij legaal met een visum naar Nederland was gereisd via een uitnodiging van een Nederlandse reisorganisatie waarmee hij samenwerkte in Addis Abeba, (3) uit zijn visumdossier, zijn paspoort en zijn werkcontract bij de Nederlandse reisorganisatie blijkt dat hij afkomstig is uit Addis Ababa, waar hij is geboren, waar hij woonde en werkte en hij aldus geen enkele objectief aantoonbare band met de zuidelijke regio blijkt te hebben, en zijn verklaringen over de aanval op zijn ouders in Bule Hora omwille van de afkomst van zijn vader elke geloofwaardigheid ontberen, (4) zijn laattijdig verzoek om internationale bescherming de geloofwaardigheid van de door hem beweerde vrees verder op de helling zet en (5) zijn vrees, als inwoner van Addis Ababa, om vermoord te worden in het licht van de recente (politieke) ontwikkelingen en hervormingen in Ethiopië ongegrond is. Verzoeker diende geen beroep in tegen deze beslissing.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming, de beslissing met betrekking tot een vorig verzoek om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

2.8.1. In het kader van het voorliggend tweede verzoek om internationale bescherming geeft verzoeker aan gelogen te hebben tijdens de procedure van zijn eerste verzoek. Hij verklaart thans dat hij tot de etnische groep Oromo behoort, dat hij geboren is in Addis Abeba, dat zijn vader omgekomen is in 1988 (Ethiopische kalender) door een bom, dat zijn moeder overleden is in 2001 (Ethiopische kalender) nadat ze vergiftigd werd door zijn stiefvader en dat hij zich in zijn buurt niet veilig voelde omwille van etnische spanningen. Verzoeker geeft verder aan dat hij zijn stiefvader – die volgens verzoeker een machtig man is en banden heeft met de overheid – vreest en dat deze hem wilde elimineren omdat hij tegen de overname door zijn stiefvader van de eigendommen van zijn ouders was. Verzoeker stelt dat zijn stiefvader en de overheid samenwerkten om hem uit te schakelen. Hij legt geen nieuwe documenten neer ter staving van zijn tweede verzoek om internationale bescherming en verwijst slechts naar documenten die zich bij zijn broer in Ethiopië zouden bevinden.

De Raad besluit in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker met zijn gewijzigd asielrelaas geen nieuwe elementen bijbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

Zo wijst de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vooreerst terecht op de laattijdigheid van verzoekers verzoek om internationale bescherming en zijn wisselende verklaringen over zijn identiteit, nationaliteit en beweerde vervolgingsfeiten: *"In onderhavig verzoek brengt u*

weliswaar een volledig nieuw asielrelaas, met name dat u uw land van herkomst zou zijn ontvlucht uit vrees voor uw stiefvader die u zou willen uitschakelen omwille van een ruzie in verband met de eigendommen van uw overleden ouders, dit volstaat echter niet om uw verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te verklaren. Vooreerst wordt de vaststelling dat de laattijdigheid van uw verzoek om bescherming uw vrees relativeert hiermee nog versterkt. Niet alleen laat u geruime tijd na deze bescherming in te roepen, eens u deze heeft ingeroepen brengt u daarenboven niet onmiddellijk de ware reden voor uw verzoek om bescherming naar voren. U bent reeds in België aanwezig sinds 1 oktober 2018, diende uiteindelijk een eerste verzoek om internationale bescherming in op 13 mei 2019 en kreeg na uw eerste verzoek meerdere kansen om uw redenen uiteen te zetten waarom u uw land van herkomst zou hebben verlaten. Niet alleen de laattijdigheid van uw eerste verzoek, en uw verklaring dat u uiteindelijk de waarheid wil vertellen, zijn frappant te noemen, uw wisselende verklaringen over uzelf, uw reisweg en uw beweerde persoonlijke problemen zijn dit des te meer. Zoals hierboven geschetst misleidde u de Belgische asieldiensten niet enkel wat betreft uw identiteit en nationaliteit, u gaf verder niet minder dan drie verschillende versies van beweerde vervolgingsfeiten die u in uw land van herkomst zou hebben beleefd (tijdens de procedure van uw eerste verzoek om internationale bescherming). Uw verklaring in het kader van uw tweede verzoek – dat u dit keer de waarheid wil vertellen aangaande uw identiteit en vervolgingsfeiten – komt dan ook niet erg overtuigend over. U verandert bovendien opnieuw uw verklaring aangaande uw identiteit en verklaart in Addis Abeba te zijn geboren (wat u in het kader van uw eerste verzoek ten stelligste bleef ontkennen ondanks confrontatie met uw Ethiopische paspoort). Verder haalt u problemen met uw stiefvader (die banden zou hebben met de overheid) aan als aanleiding van uw beweerde vlucht uit Ethiopië – hoewel u legaal met een paspoort en visum vanuit Ethiopië naar Nederland reisde. Als uitleg waarom u dit relaas niet eerder verteld heeft aan de bevoegde asielinstanties, verklaart u onder meer dat dit kwam door plaatsgebrek en dat u niet alles kon schrijven en noteren (zie schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag, p.1). Dit laatste kan bezwaarlijk een ernstige reden genoemd worden voor uw nalatigheid aangezien u meerdere keren bent gehoord door de asielinstantie in het kader van uw eerste aanvraag. U heeft met andere woorden voldoende kansen en gelegenheden gekregen om de ware toedracht van uw vertrek uit Ethiopië toe te lichten. Tijdens deze vorige gelegenheden werden u bovendien heel wat vragen gesteld over uw familie dat niet ingezien kan worden waarom u tijdens deze gelegenheden niet de waarheid zou hebben verteld over uw dichte familie (en dus ook over uw stiefvader). Van een verzoeker om internationale bescherming mag namelijk worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Deze verzoeker dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. De verzoeker draagt daarbij zelf de verantwoordelijkheid voor het volledig en gedetailleerd communiceren van alle feitelijke gegevens die relevant zijn ter ondersteuning van zijn asielrelaas."

De Raad is van oordeel dat verzoekers houding allerminst getuigt van een gegronde vrees voor vervolging zoals omschreven in de vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De Raad benadrukt in dit verband vooreerst dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland, *quod non in casu*. Dat verzoeker, die blijkens zijn verklaringen reeds sinds 1 oktober 2018 in België verbleef, zich pas op 13 mei 2019 een eerste keer vluchteling verklaarde, en dan nog pas nadat hij op 17 april 2019 werd aangehouden in Brussel en overgebracht werd naar het transitcentrum 127bis te Steenokkerzeel, toont aan dat hij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte, hetgeen niet strookt met de houding van een persoon die beweert zijn land van herkomst te zijn ontvlucht uit een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Deze appreciatie wordt nog versterkt door het gegeven dat verzoeker thans verklaart dat hij tijdens zijn eerste verzoek een vals asielrelaas heeft uiteengezet, hetgeen op geen enkele wijze kan worden verschoond en wat in ernstige mate zijn algemene geloofwaardigheid ondermijnt. Van verzoeker mag immers worden verwacht dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn vraag tot internationale bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. Op een verzoeker om internationale bescherming rust te plicht om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan

te brengen aan de asielinstanties zodat deze kunnen beslissen over het verzoek. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De Raad benadrukt dat verzoeker zelf de volledige verantwoordelijkheid draagt voor het bewust afleggen van leugenachtige en bedrieglijke verklaringen en is van oordeel dat verzoekers gedrag een contra-indicatie vormt voor de ernst van door hem voorgehouden nood aan internationale bescherming. Verzoeker stelt dan wel dat hij naar aanleiding van zijn tweede verzoek de waarheid wil vertellen, doch hij slaagt er niet in de Raad te overtuigen van de door hem voorgehouden vrees voor zijn stiefvader.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan worden gevolgd waar dienaangaande in de bestreden beslissing het volgende wordt overwogen: *"Dat u nagelaten zou hebben gedurende uw volledige eerste asielprocedure de 'waarheid' aan te halen terwijl u hier meerdere keren de mogelijkheid heeft toe gehad, belet echter niet dat uw aanvraag verder wordt onderzocht.* ***Echter, een dergelijke nalatigheid wordt wel degelijk in rekening gebracht bij de globale beoordeling van uw geloofwaardigheid. Dit brengt dan ook bijkomende eisen met zich mee betreffende het afwegen van de geloofwaardigheid van het geheel van de door u aangereikte elementen. Indien uw stiefvader de daadwerkelijke aanleiding van uw vlucht uit Ethiopië zou zijn geweest, mag verwacht worden dat u hiervoor overtuigende documenten en verklaringen weet aan te brengen. U blijft hierbij echter eveneens in gebreke.*** *U legt geen enkel bewijs neer dat uw stiefvader enige problemen zou hebben veroorzaakt naar aanleiding van de erfenis van uw ouders. In uw verklaring in het kader van uw tweede verzoek geeft u aan over acht nieuwe documenten te beschikken, maar weliswaar in Ethiopië bij uw broer: een overlijdensakte van uw vader, een overlijdensakte opgesteld door het ziekenhuis, een bevestiging van uw adres in Ethiopië, een onderwijscertificaat, een bewijs van het huwelijk van uw moeder en uw stiefvader, een beslissing van de rechtbank inzake de erfenis van uw ouders, een handelsvergunning, en een identiteitskaart.* ***Niet alleen dient opgemerkt te worden dat u deze documenten niet weet neer te leggen (aangezien deze bij uw broer in Ethiopië zouden zijn), ook en vooral dient bemerkt te worden dat deze documenten algemene documenten betreffen die niets zeggen over eventuele problemen met of door uw stiefvader.*** *U slaagt er bijgevolg zoals gezegd niet in het minst in uw beweerde 'nieuwe' vervolgingsfeiten in uw land van herkomst te staven. (…)"*

Gelet op deze motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn en op grond waarvan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht besluit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt, kan verzoeker in het verzoekschrift bezwaarlijk ernstig voorhouden dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn nieuwe verklaringen niet heeft willen onderzoeken en de gegrondheid van zijn verzoek om internationale bescherming niet op afdoende wijze heeft beoordeeld.

2.8.2. De gevoegde documenten zijn niet van dien aard dat zij de appreciatie van verzoekers verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen.

In de bundel e-mails wordt vooreerst een internetlink aangehaald naar een artikel waarin wordt verwezen naar de bomaanslag waarbij verzoekers vader om het leven zou zijn gekomen. Daargelaten het feit dat hiermee op geen enkele wijze wordt aangetoond dat verzoekers vader inderdaad in deze aanslag het leven zou hebben gelaten, toont het loutere feit dat er in 1988 (Ethiopische kalender) een bomaanslag plaatsvond op geen enkele manier aan dat in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade dient te worden aangenomen in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst.
De foto waarop verzoekers stiefvader zou zijn afgebeeld zegt niets over de door verzoeker beweerde problemen met zijn stiefvader. Aan de tekst bij deze foto, geschreven door verzoekers broer, kan bezwaarlijk enige objectieve bewijswaarde worden verleend. In de mail wordt overigens vermeld dat verzoekers broer geen concrete bewijzen (documenten) kon overmaken ter staving van zijn beweringen. Terzijde merkt de Raad op dat verzoekers broer zich blijkbaar de moeite heeft getroost om via e-mail een aantal stavingstukken ter ondersteuning van verzoekers tweede verzoek om internationale bescherming over te maken doch hierbij klaarblijkelijk heeft nagelaten om tevens de documenten op te sturen die verzoeker ter staving van zijn verzoek wilde neerleggen en die zich blijkens zijn verklaringen bij zijn broer in Ethiopië bevinden (een overlijdensakte van zijn vader, een overlijdensakte opgesteld door het ziekenhuis, een bevestiging van zijn adres in Ethiopië, een onderwijscertificaat, een bewijs van

het huwelijk van zijn moeder en zijn stiefvader, een beslissing van de rechtbank inzake de erfenis van zijn ouders, een handelsvergunning en een identiteitskaart).

In de e-mails wordt daarnaast nog verwezen naar twee persartikels over de repressie van Oromo's in Addis Abeba. Deze artikelen beschrijven de situatie in Addis Abeba in 2016. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wees er naar aanleiding van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming reeds op dat de situatie anno 2019 drastisch gewijzigd is: *"Het CGVS wijst dan ook op de recente (politieke) ontwikkelingen en hervormingen in Ethiopië sinds het aantreden van de nieuwe premier Abiy Ahmed begin april 2018 zoals blijkt uit objectieve landeninformatie. De nieuwe Ethiopische premier – de eerste Oromo in deze functie – is de opvolger van Hailemariam Desalegn die in februari 2018 aftrad na aanhoudende onrust en de politieke crisis in het land. Premier Abiy Ahmed kondigde in de maanden na zijn aantreden heel wat hervormingen aan en voerde deze ook deels uit: duizenden politieke gevangenen werden vrijgelaten, de beruchte Maekelawi gevangenis werd gesloten, in het buitenland verblijvende oppositieleden kregen amnestie, mediakanalen als ESAT en OMN werden niet langer verboden en internetrestricties op honderden nieuwssites uit de diaspora werden opgeheven. In juni 2018 kwam er sneller dan gepland een einde aan de noodtoestand die was uitgeroepen na het aftreden van premier Desalegn. Op 9 juli 2018 tekenden Ethiopië en Eritrea bovendien een vredesakkoord dat een einde maakte aan de staat van oorlog die de voorbije twee decennia tussen beide landen heerste.*
Een andere beslissing van het Ethiopische parlement – na het aantreden van de nieuwe premier – betrof de schrapping van drie belangrijke oppositiepartijen van de lijst met verboden (terroristische) organisaties in juli 2018: Patriotic Ginbot7 (PG7), Ogaden National Liberation Front (ONLF) en Oromo Liberation Front (OLF). Het OLF kondigde hierna een eenzijdig staakt het vuren af. De leider(s) van het OLF en duizenden aanhangers van de partij keerden vanuit het buitenland – veelal vanuit Eritrea – terug naar Ethiopië. De aanhangers werden hierbij aan de grens ontwapend. Leiders en (vermeende) aanhangers werden – indien dit nog niet gebeurd was – vrijgelaten. Premier Abiy Ahmed riep vervolgens de leiders van het OLF en andere oppositiepartijen op mee te werken aan de geplande politieke hervormingen.
Deze politieke hervormingen zullen uitgevoerd worden door een nieuw samengesteld kabinet (bestaande uit de helft vrouwen) aangevoerd door de nieuwe premier. Op 25 oktober 2018 werd tevens een nieuwe president aangesteld: Sahle-Work Zewde, de eerste vrouwelijke Ethiopische in deze functie. De premier stelt voorts nog enkele politieke hervormingen in het vooruitzicht zoals de beperking van het aantal ambtstermijnen van de premier en het houden van eerlijke en vrije verkiezingen in 2020 waarbij alle mogelijke (oppositie)partijen aan kunnen en mogen deelnemen. Het CGVS is er zich van bewust dat Ethiopië nog voor heel wat uitdagingen staat op het gebied van interetnische spanningen, liberalisering van de economie, schrapping van bepaalde repressieve wetgeving, … Uit objectieve landeninformatie komt echter duidelijk naar voren dat de gebeurtenissen in Ethiopië sinds het voorjaar van 2018 een ernstige aanzet vormen voor belangrijke politieke hervormingen (die reeds deels werden uitgevoerd). Hoewel deze hervormingen nog pril zijn, geeft de nieuwe regering duidelijk aan de kans te willen geven aan alle leden van (al dan niet voorheen verboden) oppositiepartijen mee te werken aan dit vredes- en hervormingsproces – hierbij gehoor gevend aan de grootschalige protesten – veelal van de Oromo bevolking – in de jaren voorheen."

Voorts wordt verwezen naar een webpagina waar verslag wordt gedaan over een studie over gevallen van (opzettelijke) vergiftiging in Noordwest-Ethiopië. Een loutere verwijzing naar een dergelijke studie kan echter bezwaarlijk volstaan om aan te tonen dat verzoekers relaas op enige waarheid zou berusten. De vermelding in de e-mails dat verzoekers moeder overleden is in het hospitaal "bancha" wordt door niet het minste begin van bewijs gestaafd, laat staan dat hiermee wordt aangetoond dat verzoekers moeder overleden is nadat ze werd vergiftigd door zijn stiefvader. Het is de Raad voorts volstrekt onduidelijk wat de links naar twee Facebookprofielen van personen die werkzaam zouden zijn in een programma voor voedselveiligheid moeten aantonen.
Het overige mailverkeer handelt slechts over contacten met verzoeker tijdens zijn verblijf in het gesloten centrum en de hulp/bijstand die hem werd geboden bij het indienen van zijn tweede verzoek om internationale bescherming en huidig beroepsverzoekschrift. Ook deze informatie kan geen ander licht werpen op de beoordeling van verzoekers tweede verzoek om internationale bescherming.

Het eigen asielrelaas, gevoegd bij de fax van 12 augustus 2019 van verzoeker, betreft op het eerste zicht nogmaals een feitenrelaas maar er wordt op geen enkele wijze verduidelijkt op welke wijze dit document een bijdrage levert aan verzoekers relaas. Dit aanvullend stuk kan niet aanzien worden als een 'nieuw element' in de zin van artikel 39/76 en is evenmin vergezeld van aan vertaling zoals voorzien in artikel 8 PR RvV; om deze redenen wordt het niet in aanmerking genomen.

Inzake het psychologisch attest dat gevoegd werd bij de fax van 12 augustus 2019 blijkt dat de advocaat ter terechtzitting stelt dat het geen rechtstreeks verband aangeeft met een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. De aanbeveling in het attest dat verzoeker psychologische begeleiding nodig heeft is niet van aard om verzoekers verklaringen in het kader van zijn verzoek tot internationale bescherming in een ander daglicht te stellen.

2.9. Gelet op het geheel van wat voorafgaat besluit de Raad dat er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

2.10. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers slechts tot vernietiging overgaan om specifieke redenen voorzien in artikel 39/2 § 1, tweede lid, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden aangetoond, zoals blijkt uit het voorgaande.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien augustus tweeduizend negentien door:

dhr. W. MULS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. ROSIER,	toegevoegd griffier.
De griffier,	De voorzitter,
K. ROSIER	W. MULS